

[Morten Lange.]

velsignelse, og disse ting bliver vel rettet undervejs. Naturligvis kan det vise sig, at nogle af dem skjuler politiske hensigter og ikke bare er fejltagelser, men så får vi se på det så meget mere krast.

Den største undladelsessynd, jeg har fundet ved gennemgang af forslaget, er, at der overhovedet ikke i de højere styrelsesorganer er forudset nogen repræsentation for de yngste forskere — dem, som betegnes som stipendiater, universitetsadjunkter, og som i den stillingsstruktur, vi forudsætter kommer til at gælde, vil omfatte de 4 første år af forskernes ansættelse inden for universitetet. Det er i vid udstrækning den gruppe, man må lægge vægt på til omformning af mønstre, og at de slet ingen indflydelse har, slet ingen stemmer har i konsistorium eller i fakultetsrådene, det turde dog siges i hvert fald at være en misforståelse. De deltidsansatte har dog fået nogen repræsentation, også repræsentation ved mit fakultet, hvor vi ingen har, hvilket selvfølgelig må betragtes som et særpræget tilfælde. Men som sagt, gruppen af de yngste lærere står urepræsenteret, og det kan ikke være fornuftigt.

Der er også nogle urimeligheder i studentrepræsentationens indpasning. Så vidt jeg kan forstå, forudsætter den indpasning, ministeren har valgt, en ganske bestemt studenterrådsstruktur, som studenterne ikke vil binde sig til, og som der i og for sig er meget i selve den øvrige struktur, der her er foreslået, som tyder på ikke er fornuftig og rimelig. Jeg ved ikke, om det har været ministerens mening at binde studenterrådet til en ganske bestemt struktur. Det er i hvert fald gjort så håndfast, at man næsten skulle tro, der lå en politisk vilje bag ved det, men jeg går ud fra, at det er en af de ting, vi kan forhandle om i udvalget, hvor studenterrådet kan fremføre sine bedre forslag, som vi kan tage stilling til på skikkelig vis.

Hr. Samuelson gjorde allerede opmærksom på det særprægede, at det vil være særdeles svært for en studenterrådsformand at komme ind i konsistorium. Der er andre urimeligheder undervejs.

Det må betragtes med stor tilfredshed, at universitetets lærere er blevet enige om, at de udgør en integreret gruppe, at de ikke

skal kastedeles, men sammen er gået ind i én gruppe, universitetslærere, som er repræsenteret i alle organer. Jeg synes, at det er en af de væsentligste ting i dette lovforslag. Vi har tidligere været udsat for, ikke så forfærdelig sjældent, at der fandtes to kategorier, som havde indflydelse ved universitetet: på den ene side professorer og på den anden side studenter. Men amanuensisgruppen og de øvrige lærere var i en lang række tilfælde bogstavelig talt uden nogen som helst indflydelse på, hvad der skete på deres egen arbejdsplads. Man kan diskutere, hvor stor magtbeføjelse man har givet studenterne, det var såmænd beskedent, men restens magtbeføjelse var næsten nul, og det ændres effektivt ved det forslag, der her ligger, og det synes jeg man må se på med glæde.

Det har medført, at en oprindelig brøkdeling på $\frac{1}{3}$ til hver af det trefløjede system nu er blevet til $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{2}$ i nogle af de højere styrelsesorganer, og det kan der siges noget til fordel for og andet imod. Jeg mener i og for sig, at uanset hvordan man argumenterer, så vil det vise sig, at baggrunden for en sådan opdeling i topstyrelsen egentlig er et falsk grundlag. Jeg vil mene, at på det niveau, i universitetets topstyrelse, har universitetet karakter af et universitet og ikke af en samling af stænder. Det fremgår af integrationen i lærergruppen, og det burde fremgå ved, at vi lod denne integration skride videre, således at ved valg til konsistorium og til fagråd havde universitetets studenter og lærere af forskellige typer alle sammen lige stemmeret. Vi er ikke så forfærdelig bange for at lade befolkningen vælge et folketing; jeg tror såmænd ikke, der skete nogen større ulykke, tværtimod, hvis man lod samtlige universitetsborgere vælge et konsistorium. Det ville formodentlig være den rigtigste løsning, og jeg synes, vi skal se alvorligt på i udvalget, om vi ikke kan føre den integration, som er kommet et stykke vej, igennem dette sidste lille stykke.

Jeg skal dog tilføje med det samme, at jeg lægger ikke så forfærdelig megen vægt på disse øvre styrelsesorganer. For min skyld kunne man såmænd ophæve konsistorium, og det bliver vanskeligt at se, når denne styrelsesordning kommer i funktion, hvad et fakultetsråd egentlig skal beskæf-